

بررسی نیم‌فصل اول لیگ برتر در گفت‌وگوی «جوان» با رسول کریم‌ندی، کارشناس فوتبال

«نتیجه گرایی» فوتبال برای حفظ پول و سمت‌هاست!

دلال‌ها از نبود VAR سود می‌کنند

گفت‌وگو
شیوانوروزی
نیم‌فصل رسید اما خبری از بالا رفتن کیفیت

مسابقات نیست، باشگاه‌های لیگ‌برتری اگرچه برای به خدمت گرفتن بازیکنان و مربیان چندین میلیارد تومان خرج می‌کنند، منتها سطح بازی‌ها در حد فوتبال آماتوری است. دیدارهای فصل بیست‌ویکم به خاطر برگزاری اردوی تیم ملی و جام جهانی با وقفه طولانی مواجه شد. از طرفی برگزاری بازی‌ها بدون تماشاگر نیز بر پایین آمدن کیفیت مسابقات تأثیر گذاشته است، منتها حواشی لیگ نیز همانند همیشه بالاست و تیم‌ها، بازیکنان و مربیان بیشتر از آنکه روی بازی تمرکز کنند، برای جنجال‌سازی منظر یک جرقه هستند. رسول کریم‌ندی، کارشناس و مربی با تجربه کشورمان معتقد است نتیجه‌گرایی و دلایلم فوتبال ایران را به مرز نابودی کشانده است.

■■■■

سطح کیفی نیم‌فصل اول لیگ برتر فوتبال چگونه ارزیابی می‌کنید؟

وقفه‌های زیاد بین مسابقات، عدم‌حضور تماشاگران در ورزشگاه‌ها، کیفیت پایین مسابقات و دیدن بازی‌های جذاب در جام جهانی دلایلی هستند که باعث شده است تماشای بازی‌های لیگ برتر رقیابت‌نا داشته باشند. با خیلی‌ها که صحبت می‌کنیم اصلاً نمی‌دانند تیم محبوب‌شان بازی داشته است! مثل گذشته مردم با لیگ برتر همراه نیستند، وقتی بازی‌های باکیفیت جام جهانی قطر را دیده باشید، قاعدتاً دیدن دیدارهایی اینچنین سخت می‌شود. تیم‌هایی در لیگ‌مان داریم که سرمایه‌گذاری سنگینی انجام داده‌اند ولی نتیجه نمی‌گیرند، اما تیم‌هایی هم هستند با جوانان بهتر از تیم‌های متمول ظاهر هستند. این مسائل باعث به‌هم‌ریختگی فکری هواداران شده است و دیگر آن همراهی و علاقه‌مندی گذشته در جامعه وجود ندارد.

افت فاحش سطح بازی‌ها ناشی از چیست؟

سطح کیفی افت شدیدی داشته است. اگر قرار بود وقت‌های اضافی مثل جام جهانی لحاظ شود، احتمالاً هر بازی نیم‌ساعت وقت اضافه داشت! چراکه در اکثر بازی‌ها توپ در اوت است. این نوع بازی‌ها تأثیری در پیشرفت بازیکنان ندارد و فقط مادیات در لیگ تعیین‌کننده است. باشگاه‌های ما هر کاری می‌کنند تا رکورد بزنند و روی دست هم بلند شوند. مخالف پول گرفتن بازیکنان نیستیم اما در صورتی که کیفیت لازم رانیز داشته باشند، با این وضعیت چطور انتظار داریم تیم‌ملی‌مان نتیجه بگیرد؟ تا زمانی که لیگ سطح خوب و تولید نداشته باشد، نباید منتظر پیشرفت فوتبال ملی باشیم.

لیگ برتر فوتبال به نیم‌فصل رسید اما خبری از بالا رفتن کیفیت

رسول کریم‌ندی

فقر گلزنی در لیگ برتر چه آسیبی به فوتبال ایران می‌زند؟

لیگ‌مان به دلیل عدم‌تبات مدیران و مربیان نتیجه‌گراست، در نتیجه مساوی را بهتر از باخت می‌دانند. تیم‌ها تمرکزشان روی دفاع است و روی اتفاقی با اشتباه حریف به گل می‌رسند. آن وقت هم کلاً به دفاع می‌روند تا سه امتیاز را بگیرند. این نمره تفکر نتیجه‌گرایی در فوتبال است. می‌دانند اگر ببازند هم مدیر عوض می‌شود و هم مربی، همه به حداقل‌ها راضی هستند. ممکن است بازیکن بلند سرزن داشته باشیم اما نوع فوتبال ما جورری است که موقعیتی برای بازیکن خلق نمی‌شود. هماهنگی و تاکتیکی در تیم‌ها وجود ندارد و از ابزارهای موجود نمی‌توانیم استفاده کنیم. دفاع خوب‌راز حمله خوب بهتر فرفتانند.

اینکه بهترین گلزن لیگ خارجی باشد، انگیزه بازیکنان ایرانی بالا می‌رود یا جلوی پیشرفت آنها را می‌گیرد؟

از دو دیدگاه می‌توان این مسئله را بررسی کرد. اول اینکه اگر بازیکنان خارجی خوب داشته باشیم عملکرد فوتبالیست‌های ایرانی به چشم نمی‌آید. دوم اینکه آمدن خارجی‌های باکیفیت انگیزه سایرین را افزایش می‌دهد و یک رقابت سالم را ایجاد می‌کند. فکر می‌کنید عربستان باچه هدفی رونالدو را می‌خرد؟ آنها برای انگیزه دادن به جوانان، بر شدن ورزشگاه‌ها و بالا رفتن کیفیت مسابقات‌شان برنامه دارند. ما هم اگر بتوانیم از مربیان و بازیکنان خوب خارجی

نجات فوتبال با یک کار بنیادی

■ **فریدون حسن**

می‌گویند لیگ آینده تمام‌نمای فوتبال هر کشور است. پیشرفت یا پسرفت فوتبال هر کشور در مسابقات لیگ آن نمایان می‌شود و از آنجا که گفته‌اند «اینه چون نقش تو بنمود راست، خودشکن آن روز آینده شکستن خطاست» باید توجه داشته باشیم که آنچه از لیگ فوتبال ایران دیده می‌شود، چه نمایی از فوتبال کشور است، هر چند این تصویر با برداشت‌های ما از فوتبال فاصله زیادی داشته باشد.

سال‌هاست می‌گویند لیگ ایران حرفه‌ای است. سال‌هاست فوتبال باشگاهی پول حرفه‌ای می‌گیرد و کوچک‌ترین حرکتی در مسیر حرفه‌ای شدن نمی‌کند. این تصویری است که لیگ برتر فوتبال ایران سال‌هاست به ما نشان می‌دهد اما ما هر سال خود را به ندیدن زده‌ایم یا اگر هم دیده‌ایم، همه چیز آن را فقط خوب دیده‌ایم، اما…

اما لیگ بیست‌ودوم یک اتفاق ویژه داشت؛ برگزاری جام جهانی در میانه آن؛ اتفاقی که باعث شد تا آینده زنگار گرفته لیگ شفاف‌تر از هر زمان دیگر ایرادهای فوتبال را به هواداران و علاقه‌مندان نشان دهد. لیگ امسال تنها خاصیتی که برای مخاطب و هوادران فوتبال تا اینجا داشته است این بوده که حالا همه متوجه شده‌اند تفاوت فوتبال ایران با فوتبال جهان چقدر است. از بخت بد فوتبالی‌ها جام جهانی بر خلاف همیشه در میان فصل برگزار شد تا حالا همه خیلی راحت‌تر مقایسه کنند و ببینند که فوتبال خوب چیست و توپ بازی یعنی چه؟

هر چه در طول تمام این سال‌ها گفتیم و نوشتیم که فوتبال ایران در رده باشگاهی فقط در اسم حرفه‌ای شده باور نشد، حتی متهم شدیم به سیاه‌نمایی و برجسته کردن نقاط ضعف اما حالا به وضوح می‌توان تفاوت‌ها را دید. جام جهانی که تمام شد، سوت شروع دوباره لیگ به صدا درآمد اما فوتبالی که به تماشای عموم گذاشته شد در مقایسه با بازی‌هایی که طی یک ماه جام جهانی دیده شد، فقط در حد همان توپ بازی بود و نه چیزی دیگر.

حالا این توپ بازی به نیم‌فصل خود رسیده است. یک نیم‌فصل با آمار گلزنی پایین، بازی‌های بی‌کیفیت، حاشیه‌های خارج از متن زیاد و هزار و یک ایراد و اشکال غیرفوتبالی دیگر. ۲۱ دوره از لیگ برتر می‌گذرد و امروز ما به جایی رسیده‌ایم که این لیگ در مقایسه با فوتبال جهان جز سرافکندگی و خجالت چیز دیگری برای‌مان ندارد. فوتبال در ایران فقط آمنتی است برای عده‌ای که بپوهده و از سر شکم‌سیری دنبال توپ می‌دوند و بدبختانه ما برای این تفریح و تفرج آنها میلیاری به پای‌شان پول می‌بازیم، بدون اینکه این همه هزینه‌ها بی‌مغفبت یا افتخاری برای کشور به همراه داشته باشد. لیگ فوتبال ایران در بیست‌ودومین دوره خود، هیچ حرفی برای گفتن ندارد، لیگی که حتی معلوم نیست بتواند از مات حرفه‌ای بودن در آسیا هم را کسب کند و اینها واقعیتی است که ما باید آنها را بپذیریم و برپای قدم برداشتن در جاده‌ای در سطح حرفه‌ای شدن واقعی برنامه‌ریزی داشته باشیم؛ یک برنامه‌ریزی واقعی که شاید برای رسیدن به اهداف آن مجبور باشیم همه چیز را از نو شروع کنیم، یک کار بنیادی برای نجات فوتبال.

بازتاب

تلاش لیگ‌های جهانی برای پیشرفت

جام جهانی توافت را ابلارد

■ **حامد قهرمانی**

رقابت‌های لیگ در کشورهای اروپایی و آسیایی هم‌زمان با مسابقات لیگ برتر و دسته‌اول فوتبال ایران در حال برگزاری است. آنها هم بعد از جام جهانی مسابقات خود را از سر گرفتند، با همان شدت و با همان برنامه‌ریزی دقیق.

هر چند بعد از فروکش کردن تب جام جهانی شاهد افت فاحش هجیان‌های فوتبال هستیم و این مسئله حتی در بالاترین سطوح فوتبال جهان هم دیده می‌شود اما آنچه این روزها مثلاً در لیگ انگلستان، فرانسه یا اسپانیا مشاهده می‌شود این است که انگیزه جوانان و تیم‌هایی که قبل از جام جهانی چندان دیده نمی‌شدند، حالا بیشتر از قبل شده است، به گونه‌ای که شاهد خلق نتایج شگفت‌انگیز و ظهور ستاره‌های جوانی هستیم که در همین چند هفته خود را به بالاترین سطح ممکن رسانده‌اند.

این رشد قابل توجه نمره جام جهانی فوتبال است؛ نمره‌ای که چهار سال بعد در جام جهانی ۲۰۲۶ به دید تمام جهانیان گذاشته خواهد شد. امروز در حالی‌که لیگ برتر ایران با حاشیه و عقبگردی فاحش روبه‌رو است، شاهد هستیم لیگ‌های اروپایی با همان سطح بالای فنی و بدون کوچک‌ترین پس‌رفتی به کارشان ادامه می‌دهند. در سال‌های قبل شاهد بودیم که در ایام تعطیلات سال نوی میلادی تنها لیگ انگلستان بود که به کارش ادامه می‌داد اما حالا جام جهانی باعث شده است تمام لیگ‌ها بازی‌های‌شان را برگزار کنند و ستارگان‌شان را برای حضوری بر قدرت و کسب نتیجه لازم فرابخوانند.

حالا جام جهانی باعث شده است سطح توقعات از فوتبال، باشگاه‌های بزرگ و ستارگان این رشته بالا برود و آنها خوب می‌دانند که اگر نتوانند این توقعات را برآورده کنند، آن وقت باید برای همیشه با دنیای فوتبال خداحافظی کنند. جام جهانی ۲۰۲۲ قطر سطح توقعات را بالا برد. لیگ‌های معتبر دنیا این مسئله را به خوبی درک کرده‌اند اما فوتبال ایران همچنان در سزادی پس از نبرد مقابل ولز به سسر می‌برد و گویا قرار نیست از آن بیرون هم بیاید. این روزها خیلی بیشتر و بهتر می‌توان تفاوت‌های فوتبال ایران و بقیه دنیا را دید، هر چند آقایان بلندپایه فوتبال و خود فوتبالی‌های بیت‌المنال خور ترجیح می‌دهند فوتبال ایران با همین روند ادامه یابد.

لیگ‌های دنیا پیشرفت می‌کنند و ما تنها باید با حسرت آنها را نگاه کنیم و شاهد باشیم فوتبال ایران به هیچ جایی نمی‌رسد.

چرا ریخت‌وپاش‌های باشگاه‌ها و قراردادهای چندین میلیاردی تأثیری در افزایش سطح کیفی مسابقات ندارد؟

در دایره فساد همه اقشار فوتبال در آن حضور دارند. دلال‌ها تعیین‌کننده همه چیز هستند. بازیکن بی‌کیفیت را با ارقام بالا به باشگاه‌ها تحمیل می‌کنند و پشت‌شان هم گرم است. حامیان دلالان خودشان یک تیم هستند و هیچ کس از پس‌شان بر نمی‌آید. آنها حتی برای تیم‌ملی نیز تعیین تکلیف می‌کنند. همه اینها باعث شده است کیفیت فوتبال ایران هر روز پایین‌تر بیاید و استعدادهای نابود شوند. با توجه به پیشرفت کره، استرالیا، ژاپن و عربستان در جام ملت‌های آسیا کار بسیار سختی پیش‌رو خواهیم داشت. همه تیم‌های آسیایی برنامه‌شان مشخص شده است ولی ما هنوز نمی‌دانیم سرمربی تیم‌ملی کیست! متأسفانه به برنامه‌ریزی بلندمدت نه اعتقاد داریم و نه عادت. همیشه هم دقیقه‌نودی هستیم و خیلی دیر به فکر می‌افتیم. آنها که برای فوتبال برنامه‌ریزی می‌کنند، هیچ تخصصی در این زمینه ندارند.

حواشی و اعتراضات در نیم‌فصل اول بسیار زیاد بود. با تجهیز ورزشگاه‌ها به VAR از شدت حواشی کاسته خواهد شد؟

همه جای دنیا روی VAR سرمایه‌گذاری کرده‌اند، البته VAR هم می‌تواند مر تکب اشتباه شود و این را در جام جهانی دیدیم. بااین حال در احقاق حق تیم‌ها مؤثر است. وقتی علاوه بر داور و کمک‌داور بازی، چند داور دیگر با استفاده از تکنولوژی تصمیم‌گیری می‌کنند و به این ترتیب اشتباهات به حداقل می‌رسد. VAR یک مرجع شده است، وقتی فیلم بازی‌بینی می‌شود، هر تصمیمی گرفته شود، همه می‌پذیرند و کسی اعتراضی نمی‌کند. تکنولوژی در گرفتن حق تیم‌ها تأثیرگذار است. در این سال‌ها که فوتبال ما این سیستم را نداشته است، دلال‌ها سود کرده‌اند. فدراسیون و سازمان لیگ قول خرید تجهیزات را داده‌اند ولی به این زودی‌ها این قول‌ها اجرایی نخواهد شد چراکه هزینه سنگینی دارد.

پیش‌بینی شما از نیم‌فصل دوم چیست؟ آیا از حالا می‌توان قهرمان این فصل را پیش‌بینی کرد؟

اگر ورود تماشاگران به ورزشگاه‌ها مجاز شود، کیفیت بازی‌ها بالا می‌رود. بازیکن احساس خطر می‌کند و بی‌خیالی و بی‌تفاوتی از بین می‌رود. هواداران به تیم‌ها انگیزه می‌دهند. از طرفی دیگر وقفه‌ای در برگزاری مسابقات نخواهد داشت. فکر می‌کنم حساسیت بازی‌ها در نیم‌فصل دوم افزایش خواهد یافت. دوسه تیم اول شانس قهرمانی هستند؛ پرسپولیس، استقلال، سپاهان و شاید گل‌گیر. این سه چهار تیم از همه بیشتر سرمایه‌گذاری کرده و مهره‌های بهتری به خدمت گرفته‌اند، منتها نوسانات تیم‌ها را نیز باید در نظر گرفت.

د

اگر ورود تماشاگران به ورزشگاه مجاز شود، کیفیت بازی‌ها بالا می‌رود. بازیکن احساس خطر می‌کند و بی‌خیالی و بی تفاوتی از بین می‌رود. هواداران به تیم‌ها انگیزه می‌دهند. از طرفی دیگر وقفه‌ای در برگزاری مسابقات نخواهیم داشت

نگاهی به نیم‌فصل نخست لیگ بیست‌ودوم فوتبال

پرحاشیه، پرهزینه و بدون جذابیت!

■■■■

هستیم؛ آمار قابل توجهی که نشان می‌دهد کیفیت مدافعان در سطح نخست لیگ ایران به مراتب بهتر از مهاجمان است. شاید گلزنی در لیگ نیازمند دانش فنی به‌روز و تاکتیک‌های نوین است اما در خط دفاع می‌توان با داشتن یک گلر همه فن حریف و مدافعانی بلندقامت، جسور و سرزن هم کار را جمع و جور کرد؛ تعریفی که البته سال‌هاست در فوتبال دنیا منسوخ شده است اما در فوتبال آماتور ایران که تنها اسم حرفه‌ای بودن را بدک می‌کشد، هنوز می‌توان با تکیه بر این مسائل جزئی و پیش‌با افتاده امتیاز گرفت؛ امتیازی که البته داشتن یک خط دفاع مستحکم، اما عبور از حریف و لایه‌های دفاعی آن برای گلزنی بی‌شک به چیزی فراتر از این تعریف‌های ساده نیاز دارد، هر چند عملکرد تیم‌ها و استفاده از شیوه‌های نوینی چون دفاع طولی و عرضی نشان داد این گونه دفاع کردن تنها در فوتبال باشگاهی ایران جوابگوست، نه خارج از مرزهای کشور که فوتبال با سرعت نور در حال پیشرفت است.

ناکارآمد مهیاست و به همین دلیل قراردادهای منعقد می‌شود که نه فقط طرف قرارداد می‌تواند به طور یک‌طرفه آن را فسخ کند بلکه می‌تواند بابت آن غرامت هم بگیرد و این تازه جدای از قراردادهایی است که پرونده‌های بسیاری را در فیفا بازگشایی می‌کند برای خرید کردن جیب ملتی که پایمال کردن حق آن‌به عادت مدیران فوتبال ایران تبدیل شده است. ■■■■

تمام حاشیه‌های نیم‌فصل نخست اما به پایین بودن سطح کیفی بازی‌ها، بازیکنان با قراردادهای سرتا پایراد مدیران ناکارآمد ختم نمی‌شود و بخش قابل توجه آن نیز به بحث داوری‌ها مربوط بود؛ داوری‌های پر حرف و حدیثی که هیچ جایی برای دفاع از آن وجود نداشت اما بی‌هیچ شک و تردیدی نتیجه بی‌کفایتی مدیریت و در رأس آن فدراسیون فوتبال است؛ فدراسیونی که سال‌هاست کوچک‌ترین گامی در راستای رشد و شکوفایی داوران برنداشته است و هنوز به‌سرا برای تجهیز قضایان میدان و استفاده از کمک‌داور ویدئویی توپ را به زمین باشگاه‌ها می‌اندازد و وعده آینده را می‌دهد با هزار و یک اما و اگر! آن هم در شرایطی که در همین کشور همسایه که میزبان جام جهانی را در اختیار داشت، شاهد رشد قابل ملاحظه داوری بودیم که حالا دیگر قسمت اعظم آن از تکنولوژی‌های پیشرفته پوشش می‌دهد؛ تکنولوژی‌هایی که حضور آن در فوتبال ایران چیزی شبیه کو رپاست، وقتی بعد از سال‌ها هنوز توان استفاده از VAR را هم نداریم!

در واقع تنها چیزی که در نیم‌فصل نخست توانست نظر هواداران فوتبال را به خود جلب کند، پرونده‌های شکایت و پول‌های هنگفتی بود که باشگاه‌ها باید به دلیل بی‌کفایتی‌های خود و همچنین عدم‌تعهد به قراردادهایی که بسته بودند پرداخت می‌کردند، آن هم نه از جیب خود که از جیب ملتا!